

Тогва нога още незабелязано да влезе,
— каза Петър.

— Побрябай. — отговори Ерика. — Аз
ще направя тук още малко шум, за да
можиш да се промъкнеш въ стафта си.

Май след това и Петър изчезна през
вратата въ къщи. а Ерика вдигна шумъ до
Бога и извика още веднажъ: — До видение
до тази вечер! — Въ това време Петър бла-
гополучно се навърта въ стафта си.

Само Вернеръ не можа да се прибере
вкъщи. Майка му беше ранобудница. Като
минаваше по коридора въ шестъ часа, тя
остана много очудена когато забеляза, че
вратата на детската стая бѣ озаорена. По-
гледнѣ вътре и видѣ малкия Куртъ да спи
спокойно, но Вернеръ дисошише. Тя веднага
събуди Куртъ и го попита за братъ му, ала
той си търкаше сънило очитѣ и не можеше
да даде никакви сведения. Вернеръ се бѣ
промъкналъ презъ нощта толкова тихо на-
вляхъ, че Куртъ не бѣ усетилъ това. Вернеро-
вата майка търсеше сега, разбира се, нався-
къда много разтревожена, но не го навѣри.
Бащата и тритѣ сестри също се присеждоха,
ала никой не знаеше нищо за Вернеръ. А
Куртъ бързо се обляче и изтича на улицата
за да съобща, когато забележи братъ си.

Когато следъ около половина часъ Вер-
неръ все още не завладе задъ вкъщи, Куртъ го
посрещна още отдалече съ силната вѣща: —
Хайде, по-бързо, нашитѣ си съсяемъ изпла-
шеня. Къде си се дѣналь?

Вернеръ се изплаши. Може би родите-
литѣ му са много съдържъ? Но като видѣ
обясни до най-малки подробности защо е
била нужна тази негова нощна екскурзия, тѣ
нѣма да му се вереть. — така си мислѣше той.

Когато влезе, Вернеръ извика високо
добро утро, а майка му и баща му направ-
иха сериозни лица.

— Какво значи цѣлата та работа? —
попита бащата. — Къде си ходилъ презъ
нощта и какво си вършилъ?

Вернеръ се смути отъ този хладенъ по-
здравъ, ала събра цѣлата си куражъ и раз-
правя всичко до най-малкитѣ подробности.
Следъ няколко минути тѣ знаеха вече за ра-
диото на Руди, за малденнето, за леля Роза,
за обявяването на наварата, за закуската и за
случайното конструиране на радиото. —
Майчице, ти трѣба да разберешъ. — каза
накрая Вернеръ, — че ния трѣба да помог-
немъ на беднитѣ Руди.

Презъ време на разказа глеае на роди-
телитѣ ползат-лека се изпари. Вернеръ пра-
вилно беше предполагалъ, че родителитѣ не
ще му се съдятъ.

— Но още веднажъ толкова нѣщо не
биа да вършишъ. — каза бащата, — трѣба
предварително да ни кажешъ за подобни ра-
боти. Нали само видявашъ колко се беспо-
кояме съ твоего изчезване?

— Ахъ, момчета да бидете съясенъ сло-
койни. — отзвѣни Веинеръ. — Керлъ не ще
орави толкова нѣщо още веднажъ.

— Не желая да близашъ другъ път
презъ нощта. — рече майката отъ своя стра-
на. Всъщностъ родителитѣ му бѣха много
доволни, че всичко свърши благополучно.

Руди и Петър се срещнаха пакъ при-
вкцата на учителя, както бѣше уговорено,
точно въ деветъ и половина. Тѣ бѣха малко
бледа и изморени. Тѣ разправиха на всичкитѣ
си съученици за нападението и за постро-
иката на новото радио. Всички бѣха възмутени
отъ дървоустия на Керлъ и тържествено обе-
щавя въ никои случаи да не даватъ гласа си
за него. Малко преди десетъ часа пристигна
и Керлъ. Руди не можа да познае своя па-
кеть. Защото Керлъ бѣше опаквалъ радиото
въ единъ шаренъ картонъ. — Ело на, поне
нѣщо е направилъ. — посметна Руди на Пе-
търъ, като посочи шарения картонъ.

Когато Керлъ влезе въ стафта момчетата
се смѣяха. Тѣ не искаше да ги види, че се
смѣятъ и затова всички му обрнаха гръбъ.

Точно въ 10 часа учителя влезе при-
тъкъ. Ученицитѣ по редъ заставаха предъ
неитѣ и ги показваха. Имаше две много зѣ-
баво нарисувани картини. Картината на Вер-
неръ се хареса много. Пети по редъ бѣше
Сашо и той показа своя мухленъ театъръ,
кото всички посрещнаха съ възторжени ви-
киче. Дойде редъ на Валтеръ и той извади
своя платнокодъ. Него много харесаха. Деветъ-
тиятъ пътъ бѣше направилъ единъ дървенъ
вертолетъ, който възлѣти момчетата.

Десетиятъ бѣше Керлъ. Настъжи годинъ
мълчание, когато той отвори пакета си. Из-
вестно време мина, докато той можа да събра
не разнитѣ момѣ. Понесе си, че не бѣше
много олюбенъ въ таа работа. Когато най-
сетне свърши и погледа тържествено съ
около всички мълчѣха. Дървенето на мо-
четата остана извънредно много учителя, за-
щото и самия той бѣше изненаданъ отъ тази
идея на Керлъ. Особено държание на мо-
четата го нахара да се усъмни. Той каза на
Керлъ: — Дай ми слушалката. Искамъ да из-
пробвамъ апарата.

Керлъ му подаде слушалката и учителя
я постави на ушитѣ си. Момчетата наблюда-
ваха извънредно лицето му. Но то не се из-
мѣни и личеше си, че учителя копиеше да чуе
нѣщо, но не се чуваше нищо. Най-сетне той
каза: — Не мога нищо да чуя.

Тогва Керлъ бързо каза: — Трѣба да
погърсне само точното нѣсто на кристала.

Върлрнъ усмивката си учителя не можа
да чуе нищо.

— Може би, после ще можешъ да чуешъ
нѣщо. — каза той, — сега да видимъ най-
напредъ какво са свършили другитѣ.

Бѣше редъ на Петъръ. Той прочете сво-
та история. Въ нея се разправиха за едно